

**RADA
UNII EUROPEJSKIEJ**

**Bruksela, 23 listopada 2007 r.
(OR. en)**

15383/07

SOC 468

AKTY PRAWODAWCZE I INNE INSTRUMENTY

Dotyczy: REZOLUCJA RADY w sprawie dalszych działań po zakończeniu Europejskiego Roku na rzecz Równych Szans dla Wszystkich (2007)

REZOLUCJA RADY

z dnia

w sprawie dalszych działań po zakończeniu Europejskiego Roku na rzecz Równych Szans dla Wszystkich (2007)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

Przypominając, że:

1. niedyskryminacja oraz równe traktowanie, zapisane przede wszystkim w art. 2, 3 i 13 TWE, to podstawowe zasady Unii Europejskiej, które należy uwzględnić we wszystkich politykach Unii Europejskiej;
2. art. 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej przewiduje zakaz dyskryminacji wynikającej z rozmaitych przyczyn, a jej art. 23 zawiera wymóg, aby we wszystkich dziedzinach zapewniać równość kobiet i mężczyzn;
3. agenda społeczna 2005–2010, która stanowi uzupełnienie i wsparcie strategii lizbońskiej, ma odegrać kluczową rolę w promowaniu społecznego aspektu wzrostu gospodarczego, w tym kwestii równych szans dla wszystkich, jako sposobu na większą integrację społeczną;

4. program PROGRESS¹ pomaga w skutecznym wprowadzaniu w życie zasady niedyskryminacji oraz propaguje jej uwzględnianie we wszystkich politykach Wspólnoty przez to, że poszerza wiedzę o tym zjawisku, wspiera wdrażanie prawodawstwa, zwiększa świadomość i rozwija potencjał kluczowych sieci europejskich;
5. opierając się na reakcjach na zieloną księgę z 2004 r. w sprawie równości i niedyskryminacji w rozszerzonej UE, Komisja przyjęła strategię ramową, która przez ostatnie trzy lata służyła za podstawę do działań przeciw dyskryminacji podejmowanych na szczeblu UE;
6. przyjmując Europejski pakt na rzecz równości płci na posiedzeniu Rady Europejskiej w marcu 2006 roku oraz Plan działań na rzecz równości kobiet i mężczyzn, odpowiednio: państwa członkowskie i Komisja Europejska zobowiązały się do realizacji na szczeblu europejskim i krajowym polityki i działań służących równości płci.

Zważywszy, że:

1. mimo dużych postępów w propagowaniu równości i zwalczaniu dyskryminacji, m.in. dzięki przyjęciu prawodawstwa poświęconego równości oraz dzięki utworzeniu krajowych organów odpowiedzialnych za te kwestie, w UE wciąż mamy do czynienia z nierównością i dyskryminacją ze względu na płeć, rasę lub pochodzenie etniczne, wiek, niepełnosprawność, religię lub światopogląd, lub orientację seksualną; istotne koszty tego ponoszą zarówno pojedyncze osoby doświadczające dyskryminacji, jak i społeczeństwa europejskie jako całość;
2. głównymi przeszkodami na drodze do równości szans są ubóstwo i wykluczenie społeczne;

¹ Dz.U. L 315 z 24.10.2006, s. 1.

3. znajomość prawodawstwa antydyskryminacyjnego jest wciąż niedostateczna, co wykazał niedawny sondaż Eurobarometru, z którego wynika, że tylko co trzeci mieszkaniec UE wie, jakie prawa przysługiwałyby mu, gdyby padł ofiarą dyskryminacji lub napastowania;
4. decyzja nr 771/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. ustanawiająca Europejski Rok na rzecz Równych Szans dla Wszystkich (2007) – w Kierunku Sprawiedliwego Społeczeństwa¹ była okazją do przypomnienia o wspólnej wizji Europy, w której nikt nie jest dyskryminowany, oraz do potwierdzenia, że pełna równość szans jest niezbędna dla wzrostu, spójności, dobrobytu i pomyślności Europy i jej mieszkańców;
5. w opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego na temat zharmonizowanych wskaźników w dziedzinie niepełnosprawności jako sposobu monitorowania polityk europejskich podkreślono konieczność opracowania na szczeblu europejskim wiarygodnych i spójnych wskaźników w dziedzinie niepełnosprawności; pozwoliłoby to zapewnić większą równość szans osobom niepełnosprawnym i umożliwiło państwom członkowskim wymianę sprawdzonych rozwiązań, ponieważ skuteczność podejmowanych inicjatyw dałoby się wtedy zmierzyć.

¹ Dz.U. L 146 z 31.5.2006, s. 1.

Z zadowoleniem przyjmując:

1. wyjątkowo wysoki poziom mobilizacji i uczestnictwa zainteresowanych stron w wydarzeniach Europejskiego Roku na rzecz Równych Szans dla Wszystkich (zwanego dalej "rokiem europejskim"), czego przykładem jest kilkaset akcji, takich jak kampanie informacyjne, promocyjne i edukacyjne, nagrody dla przedsiębiorstw za nowatorskie strategie różnorodności, festiwale muzyczne i młodzieżowe, szkolenia, badania i opracowania realizowane w całej UE po to, by przyczynić się do wprowadzenia w życie zasady równości; w wydarzeniach tych brały udział władze szczebla centralnego, regionalnego i lokalnego, organizacje broniące interesów osób, które są narażone na dyskryminację i nierówne traktowanie, organizacje reprezentujące interesy takich osób, szkoły, przedsiębiorstwa, związki zawodowe, organy do spraw równości oraz wiele organizacji lokalnych;
2. głębokie zaangażowanie osób prywatnych, społeczeństwa obywatelskiego, rządów i administracji publicznej, organów do spraw równości oraz instytucji europejskich w świętowany w roku 2007 rok równych szans i we wprowadzanie w życie jego kluczowych haseł – praw, reprezentacji, uznania i poszanowania.
3. utworzenie w każdym z państw uczestniczących krajowych organów wykonawczych oraz przyjęcie krajowych strategii i priorytetów, które posłużyły realizacji roku równych szans i które po raz pierwszy objęły wszystkie przyczyny dyskryminacji wymienione w art. 13 Traktatu;

4. wznowienie dialogu przez instytucje publiczne, osoby odpowiedzialne za kształtowanie polityki oraz podmioty zaangażowane w walkę z dyskryminacją i prowadzenie tego dialogu przez cały rok równych szans, co było możliwe dzięki Szczytowi Równości zorganizowanemu w styczniu 2007 roku oraz mechanizmom ustanowionym na szczeblu krajowym w celu prowadzenia regularnych konsultacji i ścisłej współpracy ze społeczeństwem obywatelskim i innymi stosownymi zainteresowanymi stronami na temat wypracowywania, realizacji i nadzorowania krajowych strategii dotyczących obchodzonego roku;
5. horyzontalny dialog podjęty na szczeblu krajowym przez organizacje społeczeństwa obywatelskiego i inne kluczowe zainteresowane strony w trakcie pomocy w wypracowywaniu, realizacji, obserwacji i ocenie krajowych strategii dotyczących roku równych szans, a także regularną wymianę poglądów na szczeblu europejskim;
6. równomierne uwzględnianie wszystkich przyczyn dyskryminacji w działaniach realizowanych podczas roku równych szans;
7. ustanowienie europejskiej sieci krajowych organów do spraw równości – EQUINET – która dzięki wymianie wiedzy fachowej, szkoleniom i wzajemnej pomocy umożliwi im lepsze sprawowanie ich niezależnej funkcji oraz pomoże doprowadzić do zmian instytucjonalnych, które są niezbędne do skutecznego wdrażania prawodawstwa poświęconego równości, a także pomoże wspierać dialog między instytucjami europejskimi i wyspecjalizowanymi organami do spraw równości;

8. podpisanie przez Wspólnotę i większość państw członkowskich konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych, a następnie osiągnięcie przez ministrów – podczas nieformalnego posiedzenia na temat kwestii niepełnosprawności w czerwcu 2007 r. – porozumienia co do potrzeby przyjęcia spójnego i skoordynowanego podejścia, by wdrożyć wspomnianą konwencję w Europie.

Odnotowując, że:

1. polityka równości to metoda niezbędna do zapewnienia spójności społecznej, wzrostu gospodarczego, dobrobytu i konkurencyjności, a zatem służąca realizacji strategii lizbońskiej na rzecz wzrostu i zatrudnienia;
2. trzema dyrektywami, które wprowadzają w życie zasadę równego traktowania, są przyjęte dotychczas na mocy art. 13: dyrektywa 2000/43/WE¹ dotycząca dyskryminacji ze względu na pochodzenie rasowe lub etniczne w dziedzinach: zatrudnienia, dostępu do towarów i usług, edukacji i ochrony socjalnej; dyrektywa 2000/78/WE² dotycząca wszystkich innych przyczyn dyskryminacji – m.in. religii lub światopoglądu, niepełnosprawności, wieku lub orientacji seksualnej – w dziedzinie zatrudnienia i pracy; oraz dyrektywa 2004/113/WE³ dotycząca dyskryminacji ze względu na płeć w dziedzinie dostępu do towarów i usług oraz ich dostarczania;
3. rzeczywiste postępy w dążeniu do równości zależą od lepszej znajomości prawodawstwa i od jego skuteczniejszego wdrażania oraz od włączenia kwestii równych szans do głównego nurtu polityki;

¹ Dz.U. L 180 z 19.7.2000, s. 22.

² Dz.U. L 303 z 2.12.2000, s. 16.

³ Dz.U. L 373 z 21.12.2004, s. 37.

4. jak wykazano podczas Szczytu Równości, który odbył się w styczniu 2007 roku w trakcie sprawowania prezydencji w Radzie przez Niemcy, oraz podczas konferencji zamykającej rok równych szans, która odbyła się w listopadzie 2007 roku w trakcie sprawowania prezydencji przez Portugalię, dla osiągnięcia postępów w upowszechnianiu równości szans cenne jest prowadzenie dialogu oraz wymiany informacji i sprawdzonych rozwiązań na szczeblu europejskim przez kluczowe zainteresowane strony oraz osoby odpowiedzialne za kształtowanie polityki;
5. konieczne jest, by w działaniach przeciwko dyskryminacji ze względu na rasę lub pochodzenie etniczne, religię lub światopogląd, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną uwzględniać różne sposoby, w jakie doświadczają tej dyskryminacji kobiety i mężczyźni;
6. kluczową kwestią w dążeniu do równości szans jest zwiększanie udziału w życiu społecznym grup zagrożonych dyskryminacją oraz wyważony udział w nim kobiet i mężczyzn; kluczowe jest także ich uczestnictwo w działaniach służących walce z dyskryminacją;
7. należy zwracać uwagę na korzyści, jakie wynikają z różnorodności zarówno dla społeczeństw europejskich, jak i dla pojedynczych osób, to znaczy na pozytywny wkład, jaki mogą wnieść wszyscy ludzie, bez względu na płeć, rasę lub pochodzenie etniczne, religię lub światopogląd, niepełnosprawność, wiek czy orientację seksualną;
8. konieczne jest, by wyeliminować przemoc, uprzedzenia i stereotypy, propagować pozytywne stosunki w całym społeczeństwie, a zwłaszcza wśród młodzieży, oraz upowszechniać wartości, na których opiera się walka z dyskryminacją;
9. gromadzenie danych na temat dyskryminacji i równości jest metodą niezbędną, by po pierwsze, odpowiednio ocenić zakres i rodzaj dyskryminacji zagrażającej poszczególnym osobom, a po drugie – wypracowywać, zmieniać, nadzorować i oceniać strategie polityczne;

10. podczas roku europejskiego zwrócono uwagę na coraz większe problemy wynikające z dyskryminacji wielokrotnej;
11. dyskryminacja może prowadzić do ubóstwa i wykluczenia społecznego, jeśli uniemożliwia ona korzystanie z zasobów i dostęp do nich;
12. w trudnej sytuacji jest wielu Romów, którzy spotykają się z przypadkami dyskryminacji ze względu na pochodzenie etniczne oraz z wykluczeniem społecznym;
13. zalecenia grupy ekspertów wysokiego szczebla w sprawie integracji mniejszości etnicznych w społeczeństwie i na rynku pracy zostaną przedstawione pod koniec roku równych szans;
14. większe postępy można łatwiej osiągnąć, jeśli wyeliminowane zostaną strukturalne i fizyczne przeszkody utrudniające integrację. Działania służące propagowaniu dostępu osób zagrożonych dyskryminacją do rynku pracy i pełnej integracji na nim, a tym samym i ich integracji społecznej, mogłyby być finansowane m.in. z funduszy strukturalnych;
15. kluczową rolę w zwalczaniu uprzedzeń i stereotypów, a zatem i w dążeniu do równości szans wszystkich odgrywają media;
16. przedsiębiorstwa coraz częściej zdają sobie sprawę z korzyści, jakie niesie zatrudnianie różnorodnych pracowników;
17. Parlament Europejski oraz społeczeństwo obywatelskie zaapelowały o rozszerzenie ochrony prawnej przed dyskryminacją także na inne dziedziny poza zatrudnieniem i pracą.

Zwraca się do państw członkowskich i Komisji Europejskiej, by zgodnie ze swoimi kompetencjami:

1. zapewniły pełną i skuteczną realizację i ocenę obowiązujących przepisów antydyskryminacyjnych oraz prawodawstwa w dziedzinie równości płci;
2. zwiększyły wysiłki służące zapobieganiu i zwalczaniu dyskryminacji ze względu na płeć, rasę lub pochodzenie etniczne, religię lub światopogląd, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną na rynku pracy i poza nim;

3. informowały opinię publiczną, zainteresowane strony oraz osoby odpowiedzialne za kształtowanie polityki o wspomnianych przepisach oraz zwiększały wśród tych grup wiedzę o nich, a także by przez opracowywanie i rozpowszechnianie narzędzi i metod służących informowaniu i zwiększaniu wiedzy propagowały korzyści wynikające z równości szans wszystkich;
4. korzystały z mechanizmów zarządzania ustanowionych podczas roku równych szans i kontynuowały konstruktywną wymianę poglądów na szczeblu UE między osobami odpowiedzialnymi za kształtowanie polityki, po to by przygotowywać i przeprowadzać kolejne „szczyty równości”;
5. w pełni angażowały społeczeństwo obywatelskie, w tym organizacje reprezentujące osoby zagrożone dyskryminacją, partnerów społecznych oraz zainteresowane strony, w wypracowywanie polityk i programów, których celem jest zapobieganie dyskryminacji i propagowanie równości i równych szans zarówno na szczeblu europejskim, jak i krajowym;

6. zadbały o skuteczniejsze wykonywanie przez wyspecjalizowane organy do spraw równości swojej niezależnej funkcji przez zapewnienie im – z uwzględnieniem ograniczeń budżetów krajowych – niezbędnych środków finansowych i niezbędnej kadry, co pomoże odpowiednio, terminowo i skutecznie reagować na domniemane przypadki dyskryminacji, wspierać ofiary i aktywnie przyczynić się do urzeczywistniania pełnej równości;
7. zapewniły uwzględnianie kwestii niedyskryminacji i równości podczas wdrażania funduszy strukturalnych, Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, wytycznych na rzecz wzrostu i zatrudnienia, a także podczas realizacji celów w dziedzinie integracji społecznej i ochrony socjalnej;
8. w trakcie wypracowywania przepisów prawnych oraz nadzorowania i oceniania polityk i programów wsparcia w pełni uwzględniały konkretne kwestie wynikające z dyskryminacji wielokrotnej;
9. w pełni wykorzystywały możliwość prowadzenia działań pozytywnych, by przezwyciężyć istniejące nierówności i zapewnić całkowitą równość, zwłaszcza w dziedzinie dostępu do edukacji i zatrudnienia;
10. gromadziły dane statystyczne – jeśli to możliwe z podziałem na płeć i jeśli to konieczne na zasadzie anonimowości – niezbędne do lepszego wypracowywania i nadzorowania polityk i programów służących zapewnieniu wszystkim równych szans oraz zapobieganiu dyskryminacji wielokrotnej, a także by w gromadzenie danych na temat równości włączały także inne podmioty; należy w pełni wykorzystać istniejące dane zgromadzone w Eurostacie oraz w ramach pekińskiej platformy działania;

11. zwiększyły wysiłki prowadzące do realizacji Europejskiego paktu na rzecz równości płci, planu działań Komisji na rzecz równości kobiet i mężczyzn (2006–2010) oraz deklaracji pekińskiej i pekińskiej platformy działania, podejmując konkretne działania oraz uwzględniając kwestię płci na każdym etapie procesu politycznego – podczas wypracowywania, realizacji, nadzorowania i oceny – w celu propagowania równości kobiet i mężczyzn;
12. uwzględniały w dotychczasowym i w większym stopniu kwestię niepełnosprawności we wszystkich stosownych politykach, biorąc pod uwagę kolejne etapy europejskiego planu działań na rzecz równych szans osób niepełnosprawnych, a także by propagowały opracowanie zharmonizowanych wskaźników i celów ilościowych, które pomogą ocenić postępy w tej dziedzinie;
13. nadal propagowały równy udział kobiet i mężczyzn w podejmowaniu decyzji na wszystkich szczeblach oraz zaangażowanie grup zagrożonych dyskryminacją w życie społeczne;
14. kontynuowały proces podpisywania, zawierania i ratyfikowania konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych;
15. rozwijały współpracę dotyczącą wspólnych problemów i rozwiązań we wdrażaniu konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych, m.in. jeżeli chodzi o dane statystyczne na temat niepełnosprawności oraz wskaźniki uczestnictwa;
16. propagowały korzystanie z praw człowieka przez ludność romską, przyspieszyły proces jej integracji w społeczeństwie i zwalczały wszelkie rodzaje dyskryminacji skierowanej przeciwko niej;

17. stanowczo potępiły wszelkie formy homofobii i wezwały do dalszego monitorowania i badania tej kwestii zwłaszcza Agencję Praw Podstawowych Unii Europejskiej;
18. stanowczo potępiły wszelkie formy rasizmu i ksenofobii oraz poszerzyły monitorowanie i badanie tych kwestii, a zwłaszcza by zrobiła to Agencja Praw Podstawowych Unii Europejskiej;
19. stanowczo potępiły wszelkie formy dyskryminacji ze względu na religię lub światopogląd i zastosowały wszelkie niezbędne środki, by jej zapobiegać;
20. zachęcały Europejski Instytut ds. Równości Kobiet i Mężczyzn oraz Agencję Praw Podstawowych Unii Europejskiej – instytucje, których zadaniem jest wspieranie działań UE w dziedzinie propagowania równości płci i zwalczania dyskryminacji – do aktywnego udziału w dalszej realizacji kluczowych celów przyświecających rokowi europejskiemu oraz do wykorzystania rezultatów uzyskanych podczas tego roku i badań podczas niego przeprowadzonych;
21. kontynuowały stosowanie wszelkich instrumentów dostępnych m.in. w ramach funduszy strukturalnych w celu wspierania środków, które ułatwią pełną integrację w społeczeństwie i na rynku pracy osób dyskryminowanych;
22. zastosowały odpowiednie środki jako zachętę do korzystania z wszelkich możliwości, jakie daje program PROGRESS;
23. w dalszym ciągu propagowały różnorodność pracowników oraz sprzyjały opracowywaniu oraz zachęcały do opracowywania odpowiednich narzędzi biznesowych, w tym dobrowolnych deklaracji;

24. zwiększały różnorodność i równość szans w administracji publicznej na szczeblu UE i na szczeblu krajowym.

Zwraca się do społeczeństwa obywatelskiego i partnerów społecznych, by:

1. aktywnie uczestniczyli w wypracowywaniu i propagowaniu polityk i środków w dziedzinie niedyskryminacji i równości oraz by propagowali politykę różnorodności i równości szans w organizacjach prywatnych i publicznych oraz w przedsiębiorstwach;
2. w prowadzonych negocjacjach uwzględniali środki antydyskryminacyjne i działania pozytywne;
3. kontynuowali horyzontalny dialog zarówno na szczeblu krajowym, jak i europejskim;
4. współpracowali z rządami i administracją publiczną, organami do spraw równości oraz instytucjami europejskimi w tworzeniu światowego partnerstwa na rzecz walki z dyskryminacją wynikającą z jakichkolwiek przyczyn;